

Το γελαστό παιδί

Άρθρο του Τηλέμαχου Χυτήρη

Έτσι τον λέγαμε κι εκείνος γελούσε. Ήταν ένας πρόσχαρος άνθρωπος ο φίλος μας ο Μάνος. Ανοιχτόκαρδος. Του αρέσανε τα αστεία, οι ιστορίες και οι συμπεριφορές των ανθρώπων του σιναφιού του. Ακόμα κι όταν τον κρίνανε κακόβουλα αυτός απαντούσε με το χαμόγελό του. Πότε με μια κιθάρα, πότε στο πιάνο, πότε μ' ένα μπουζούκι, κι ακόμα με φουσαρμόνικα μας έπαιζε τα άγνωστα τραγούδια του που μετά γίνονταν επιτυχίες: «Ο δρόμος», «Σ' ακολουθώ», «Τα νέγρικα», «Ο Χικμέτ»... Ο Μάνος Λοίζος, ο Αιγυπτιώτης Έλληνας, ήταν απλός, σεμνός, ταλαντούχος, μα πάνω απ' όλα τρυφερός κι ευαίσθητος, ένα παιδί. Ένας ταμένος της μελωδίας. Ήταν η ίδια η μουσική του, το τραγούδι του. Ένα «σύννεφο με παντελόνια» που αγαπούσε πολύ και δινότανε όλος.

Μπορούσε όμως να τραυματιστεί θανάσιμα, ένα εύθραυστο γυαλί, αν ο έρωτάς του, οι ιδέες του, η φιλία, η μουσική τον πρόδιδαν. Δεν άντεχε, γινότανε ράκος, γέραζε ξαφνικά, κάτι έσπαζε μέσα του, όπως έσπασε την ημέρα εκείνη. Όλοι οι φίλοι περιμέναμε την ανάρρωσή του, γιατροί, νοσοκομεία, εξωτερικό, τίποτα. Ό,τι ράγισε έσπασε κι ο Μάνος έφυγε νέος και ωραίος. Ήλθα από το Βουκουρέστι που τότε εργαζόμουν, για το απίστευτο. Και τώρα ακόμα, μετά από είκοσι χρόνια, τον βλέπω συχνά μπροστά μου με το ακορντεόν, με τη βαθιά φωνή, το σφύριγμα αλλά κυρίως το χαμόγελό του: «Όλα σε θυμίζουν». Ένα διαμάντι της σύγχρονης μουσικής δημιουργίας, «Το ζειμπέκικο της Ευδοκίας», χορεύεται με πάθος από τους νέους. Δεν ξέρουν ποιος το έγραψε, συμμαρίζονται το πάθος του κι αυτό θα τον ενθουσίαζε. Τον ενθουσιάζει.

Τηλέμαχος Χυτήρης

